

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 434 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 18 aprilie 1956

Delegație de țărani în vizită la V. I. Lenin
(pictură de V. Serov)

CEL MAI MODEST, CEL MAI SIMPLU DINTRE OAMENI

Despre Vladimir Ilici Lenin s-ar putea scrie o operă uriașă în zeci și zeci de volume. Cred totuși că oricât de amănunțită ar fi această operă, ea n-ar putea înfățișa în toată amploarea ei nici personalitatea, nici însemnătatea istorico-mondială a marelui fauritor al primului stat socialist. Totuși, — și aceasta este caracteristic pentru toate geniile pe care secolele le-au dăruit omenirii, — însemnătatea epocală a lui Lenin s-ar putea formula în câteva fraze simple, pe înțelesul tuturor.

Dacă e adevărat că marii gânditori ai omenirii sint cei ce gândesc cu inima și simt cu rațiunea, atunci putem spune fără nici un pic de îndoială că Lenin a fost un asemenea gânditor! O putem spune fiindcă obiectul gândirii sale de o viață întreagă a fost fericierea omenirii, eliberarea și înflorirea ei.

Operele sale, înarmându-ne cu știința legilor de dezvoltare a societății, ne orientează în întreaga viață socială, ne arată cu claritate țelurile luptei și muncii noastre, ne dau încredere în victoria cauzei comunismului. Vladimir Ilici Lenin, marele continuator al operei lui Marx și Engels este creatorul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, organizatorul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, întemeietorul primului stat socialist din lume. Indicațiile sale, cu privire la inevitabila pieire a societății capitaliste, la formele de trecere de la capitalism la socialism, la coexistența pașnică a celor două sisteme economice și sociale, și la construcția socialistă sint și azi ghidul întregii omeniri muncitoare în lupta pentru pace, libertate și fericire.

Cu toate deosebitele merite ce-l reveneau prin ceea ce făcuse pentru oameni, Lenin, ca om, n-a cunoscut nicivănitătea, nici setea

de glorie, nici înfumurarea! Lui Vladimir Ilici, omul cel mai simplu și cel mai modest, i se potrivesc de minune cuvintele poetului: „tot ce e nobil și măreț este simplu de felul său”.

Și acum, aș vrea să vă povestesc o amintire care cred că n-o să mă părăsească pînă la sfîrșitul vieții. În apropiere de Cracovia trăia un simplu țăran cu care Lenin în timpul emigrației sale obișnuia să stea adeseori la taifas, dîndu-se jos de pe bicicletă oridecîte ori trecea prin dreptul modestei lui căsuțe. Pe țăranul acesta l-am cunoscut mulți ani mai tîrziu. Mi-a povestit că habar n-avea cine era omul care-l vizita adeseori și cu care a stat de atîtea ori de vorbă.

— Credeam, — îmi povestea țăranul, — că am de-a face cu un profesor, cu un om cu multă carte. Iar după ce am stat pentru prima dată de vorbă cu el, ziceam că e un muncitor tare deștept. Îl îndrăgisem mult de tot! Tot atunci, fiica acestui țăran, o fată de vreo 17 ani, mi-a povestit că venind în casa lor, Vladimir Ilici se juca cu ea, o purta în brațe.

— Aveam 5 ani pe-atunci, — îmi spunea fata, — și mi-a rămas în minte figura acelu om neasemuit de bun pe care-l așteptam cu atîta bucurie. Oare el să fie marele Lenin care a condus proletariatul la izbîndă în Marea Revoluție Socialistă?

Da, așa era! Lenin, omul simplu și modest, conducea Rusia Sovietică pe calea mărețelor izbînzii, căuțind să aline suferințele de veacuri ale poporului, cu aceeași dragoste cu care mîngiase fruntea fetiței țăranului polonez. Învățătura lui nemuritoare este azi călăuză întregii omeniri muncitoare pe drumul luminos al socialismului, al fericirii.

de

**ALFRED MARGUL
SPERBER**

Laureat al Premiului de Stat

ZIUA DE NAȘTERE A LUI LENIN

de Stepan Scipaciov

Printre coline, ape revărsate
incununau al zilei răsărit.
Orașul de pe deal părea o plută
cu valurile Volgăi înfrățit.

Treceau alene cumpene de gheață,
un vînt zbura ușor prin flori de meri
și la Simbirsc o nouă dimineață
își înălța nestinsele puteri.

Își înălța puterea primăvara
în apele ce argintau cîmpia,
cu gheața ce pornise printre valuri
se ridica nu Volga, ci Rusia.

Căsuțele zimbeau în depărtare,
păduri sorbeau albastrul așternut.
Într-un oraș, pe Volga lucitoare,
cu primăvara Lenin s-a născut.

Traducere de N. NASTA

IN MUZEUL „V. I. LENIN”

de Nicolae Tăutu

Demult, demult se înălța aici
Stăpînitore duma imperială.
Azi e un muzeu spre slava lui Ilici.
L-am cercetat atent sală cu sală...

Macheta casei unde s-a născut,
Și casa din Siberia-ntolenită...
Un pat... un raft... un samovar tăcut,
O carte veche și îngălbenită...

Apoi ceasornicul de buzunar:
Da, l-a privit fixînd clipa victoriei,
A urmărit atent pe minutar,
S-a asculte primul tunul „Aurorii”.

Într-o vitrină am zărit un toc.
Un toc obișnuit, ca flecare,
Da-n mina sa, ce uragan de foc!
Sceptru sau spadă n-al afla mai tare!

O haină veche, un surtuc de doc,
Dar nu a fost hlamidă, n-au fost zale,
Mai tari și mai ne-nvinse-n toc,
C-aceste strale simple ale sale.

De-ai pune tot rubin peste rubir
Și nestemată peste nestemată,
Ca șapca ieri purtată de Lenin,
O, n-al să faci coroană niciodată.

...Acest muzeu o zi am colindat
Citînd și recitînd slova de pară,
Dar pe Lenin întreg eu l-am aflat,
În ciocotul mulțimilor de-atară!

Fiecare ceas e prețios ca aurul

Vrednicia și
priceperea țără-
nilor muncitori
este acum din
nou pusă la în-
cercare. Într-un

Ing. agr. M. Stancu
prim-locșiiitor al ministrului
Agriculturii

ne”, ca să însă-
mînteze; ea știe
că atunci îi mer-
ge bine cînd este
pusă în arătură
bună, mărunțită

și cînd găsește în pămînt căldura, umezeala și hrana de care are nevoie ca să se dezvolte. Deci să nu pierdem timpul de a pregăti bine pămîntul și să însămințăm la timpul cel mai potrivit.

Dar însămințatul se poate face la voia întîmplării sau trebuie să se respecte și aci regulile științei și experienței frunțașilor recolțelor mari? Fără îndoială că și aci știința trebuie să-și spună cuvîntul cu privire la a-dîncime, la cantitatea de sămință, la metoda de sămănat, — în rînduri sau în cuiburi așezate în pătrat și alte metode înaintate găsite bune pentru fiecare plantă în parte.

Cele mai bune rezultate se obțin cînd nu se muncește răzleț; cînd simți alături cotul unui tovarăș de asociație, de întovărășire sau gospodărie colectivă, cînd pe terenurile alăturate lucrezi cu mașini și unelte mecanice; atunci și munca este mai ușoară și recoltele mai bogate și viața mai îmbelșugată și mai frumoasă.

Acum, peste tot locul, oamenii harnici sint pe cîmp. Dimineața, în zori, se întîlnesc sătenii pe ulițe, își dau binețe și se întrebă:

— Incotro vecine?
— Ia, mai e vorbă? La cîmp. Azi-mîine trebuie să dăm gata însămințările.

Urmați pilda acestor oameni vrednici, frunțași ai muncii de pe ogoare!

Invățătorii ISI ȚIN CUVINTUL

Invățătorii, agronomi, medici din toate satele regiunii, vă chemăm la muncă rodnică pentru răspândirea științei și culturii!

Cu trei săptămâni în urmă directorul școlii din Bostia, (o comună mică așezată tocmai la marginea regiunii Iași,) citea emoționant această chemare care avea să răscolească sufletele multor dascăli de la sate. Chemarea urma îndea-proape pe cea a colectivităților și întovărășirilor din Murgeni, adresată țăranilor muncitorilor din regiune. „Pășiiți și voi pe calea belșugului”. Ea avea menirea să o sprijine pe aceasta din urmă și să-i asigure reușita.

Intelectualii din Bostia își luaseră atunci angajamentul să țină fiecare sfat cu țăranii muncitori pe teme agricole, științifice, social-politice, să organizeze încă 4 cercuri de citit, să alcătuiască programe artistice cu teme legate de transformarea socialistă a agriculturii, să înființeze noi echipe artistice. Munca a început. Acum, deși e încă devreme, se arată deja ici

35 hectare și au însemnat 32 hectare cu cereale și 20 cu leguminoase.

De la data chemării intelectualilor, în Bostia a luat ființă, prin stăruința învățătorului Lascăr Petru, o echipă de dansuri. De asemenea în casele unor țărani muncitori ca Holboceanu Petru, Păduraru Dumitru și Pirțac Ion, s-au înființat cercuri de citit, datorită stăruinței învățătorilor Pălimaru Emil, Mititelu Maria și Ciobanu Margareta.

În Ungheni a luat ființă între 23—30 martie o echipă de teatru. Azi echipa are artiști pregătiți și repertoriu. Vreți să știți probabil cum a procedat învățătorul Ciobanu Aurel, realizatorul acestei înființări? Intii, el i-a câștigat pentru această idee pe Bundac Vasile și Bundac Mari-oara, cărora le-a însușit dragostea pentru teatru. Așa au și devenit cei doi, agitatari ai căminului. În câteva zile ei aduceau în echipă pe Zaharia Ion, Oancea Dumitru și Zbarnă Elena. Apoi, alții și alții au completat această nouă formație artistică.

ca Aurel Axinia, care nu-și îndeplinesc sarcinile. Axinia, de exemplu, s-a trezit într-o astfel de ședință în mijlocul altor oameni care-și făceau datoria și i-a fost de ajuns. Acum și-a luat munca în serios.

Invățătorii însoțesc munca individuală de la om la om, cu cea artistic-educativă de masă. Echipele artistice au făcut în cursul ultimelor trei luni 24 de repetiții, iar cea de teatru a și dat câteva spectacole în satele Vașcan și Rediu, cu piese axate pe ideea transformării socialiste a satului.

Pentru a răspunde cât mai bine, mai ales în această perioadă, a lucrărilor agricole, la cerințele de cărți ale țăranilor muncitori, biblioteca din Ruginoasa a organizat 3 biblioteci mobile în satele Rediu, Dumbrăvița și Vașcău.

Sint trecute în cuprinzătorul plan de activitate al intelectualilor și alte obiective (vizite la gospodăriile colective din Bălțați, Miroslăvești și Busnea, audiții la radio și altele).

Grija cu care se urmărește îndeplinirea

Dar de Ion Ichim? El e țăran individual, fruntaș al recoltelor bogate și cel mai bun cultivator de sfeclă de zahăr. Astătoamnă a strins 30.000 kg. de sfeclă de zahăr la hectar. E nelipsit de la cercul de citit care se ține în casa lui Vasile Oprea și cel mai pasionat cititor... Mai departe, ea spunea cum va munci, cum va populariza cartea în rindurile țăranilor muncitori...

Am vizitat biblioteca înzestrată cu 3.900 de volume: cărți literare, broșuri ideologice și agrotehnice. Cum a ajuns la rezultatele frumoase de acum, s-o lăsăm să vorbească chiar ea:

— Ca să popularizăm cartea și să atragem cât mai mulți cititori, am trecut la organizarea unei agitații vizuale atrăgătoare. Am făcut două vitrine, aici la bibliotecă: una cu cărți de literatură și altă cu cărți agrotehnice. Am întocmit liste cu titlurile cărților de curind apărute și le-am afișat la școală, la cămin, la cooperativă, ca să fie văzute de toată lumea. Cel mai bun rezultat l-a dat însă expoziția: „Calea belșugului și a bunăstării”, organizată în urma chemării colectivităților din raionul Murgeni. Erau aci planșe, ilustrații, romane ca „Ogoare noi” și „Teme-lia”, care vorbesc despre viața nouă a satelor. Azi am ajuns să avem peste 300 de cititori, față de anul trecut când nu aveam nici pînă la o sută.

Am cercetat fișa lui Constantin Trifu. Ultima rubrică era completată cu titlul: „Statutul model al gospodăriei agricole colective”. Acesta era un semn că omul se află pe calea cea bună. Și tinăra bibliotecară, pe numele ei Virginia Cantea, se simțea și pentru asta tare fericită. Abia la urmă am aflat că-i fiică de rom. Și am înțeles într-o mare măsură de ce ea, acum unul dintre intelectualii de tip nou ai satului acesta moldovenesc, pune atîtă inimă pentru luminarea celor mulți.

Multă inimă pun de altfel aproape toți intelectualii din părțile acestea în munca lor. Contribuind la transformarea socialistă a agriculturii prin luminarea țăranilor muncitori, îndeplinesc cu devotament o nobilă și importantă misiune a intelectualului de la sate.

H. TISEANU

Invățătorul Lascăr Petru, director al căminului cultural din comuna Bostia.

Invățătorul Plasicu Ion

In sat la Ruginoasa

După cît se pare aici a ajuns, cel mai repede scînteia din Bostia. După numai o zi, 24 de intelectuali din Ruginoasa răspundeau chemării celor din Bostia. Directorul școlii, Tănase Cristache, a făcut, împreună cu colectivul căminului cultural, un plan de activitate pe lunile următoare. Fiecare învățător e trecut aici cu sarcini precise. Această măsură e întregită de ședințele ce se țin în fiecare joi cu învățătorii, în care aceștia discută activitatea lor pe linia îndeplinirii planului lor.

Aici a putut fi auzită, de exemplu, învățătoarea Maria Gheorghiu arătînd cum muncește pentru luminarea lui Andrieș Gh și Cotoarbă Dumitru din satul Rediu, țărani muncitori individuali care fac acum primii pași spre poarta colectivelor. Tot aici învățătorul Hudîță Nicolae, om tînăr și plin de însuflețire, a povestit cum l-a dumirit el pe Popescu Victor de-a intrat în întovărășire. Un altul, Gidea Florin, care duce muncă mișaloasă în mijlocul romilor din Dumbrăvița, a adus aici vestea că toți romii din acest sat știu de acum carte, iar 15 dintre ei au și făcut cereri de intrare în întovărășire, alături de alți țărani muncitori. La întîlnirile din fiecare joi se mai află și alte lucruri. Cum că sint și unii învățători

Invățătorul Ciobanu Aurel, directorul școlii elementare din comuna Bostia.

Invățătorul Pălimaru Emil.

lor ne îndreptățește să credem că bilanțul va fi bogat aici.

Biblioteca din Băcești

Am cunoscut-o la o adunare a intelectualilor din Băcești, raionul Negrești. Oamenii frămîntau răspunsul pe care să-l dea scrisorii intelectualilor din comuna Bostia-Iași. Cînd s-a dat citire rindurilor care arătau dorința celor din Băcești de a-și spori activitatea pentru culturalizarea maselor, ea s-a ridicat de pe-o bancă din față și-a vorbit. A adus vorba despre un țăran din întovărășirea agricolă din sat.

— Îi știți cu toții pe Toader Păun. Mi-amintesc că prima oară cînd a bătut la ușa bibliotecii, a venit să-i dau o carte de povești pentru copii. Dar nu l-am lăsat și, aproape cu de-a sila, i-am vîrît în buzunar, o broșurică despre semănatul porumbului cu mașina. Ia-o bade Toader, zic, că-i mică și-ai s-o gătești repede. Azi așa, mîine așa, a devenit cel mai bun cititor. A adus cu el și pe Constantin Trifu. Azi amîndoi sint în întovărășire.

și colo roadele. În ultimele zile la Mînzătești și Marhonda, sate ce aparțin de Bostia, se strînseseră 20 de cereri pentru întovărășire în Berești-Prut, la Coada Stîncii, care țin tot de Bostia, au și luat ființă noi întovărășiri. Ultimul intrat în întovărășirea din Coada Stîncii a fost Rojiniță Ion. Intrarea lui se datorește în cea mai mare măsură învățătoarei Toma Eleonora care a discutat deosebit de stăruitor cu Rojiniță, pînă l-a scos de sub influența chiaburului Copăceanu. Și pentru ca să știe acest lucru tot satul, învățătorul Lascăr Petru și alții au prezentat în același timp la cămin o conferință și o scenetă în care demascau zizaniile pe care le vîrăchiaburii între cei care vor să se întovărășesc. Am vrea să mai pomenim aici de învățătorul Plasicu Ion, care străbate fiecare uliță și fiecare casă din sectorul lui, răbdător și neobosit, cu toate că-i cam trecut ca vîrstă, ca și de învățătoarele Oarză Emilia și Arhip Elena, care puteau fi văzute deunăzi la ora 7 dimineața într-un cap al satului, iar seara în celălalt cap, amintindu-le oamenilor să iasă în zori la cîmp. Campania de primăvară a început aici destul de tîrziu, dar iată că numai în 3 zile oamenii au arăt

Invățătoarea Obreja Elena.

Invățătoarea Toma Eleonora.

Locuitorii comunei Piatra Olt s-au oprit o clipă din mers, ascultînd atenți. Difuzoarele li se adresează chiar lor: „Vă invităm la faza inter-comunală a concursului echipelor de amatori din raion. Concursul are loc în sala de festivități a complexului C.F.R.”. Peste puțin timp oameni din partea locului, muncitori de la C.F.R., călători care aveau vreme de așteptat între două trenuri umpleau sala complexului, asistînd la o întrecere artistică plină de învățăminte.

O învățătoare inimoasă și un fapt care stîrnește nedumerire

Deschiderea programului au făcut-o formațiunile artistice ale căminului cultural din Brîncoveni. Aplauzele spectatorilor au răsplătit în egală măsură pe interpreți și pe conducătoarea lor, învățătoarea Mariaș Simina, care nu a lipsit aproape de loc de pe scenă, fiind pe rînd dirijoare a corului, instruitoare a echipei de jocuri, solistă vocală sau instrumentistă.

Am apreciat în mod deosebit însuflețirea acestei învățătoare, dar, în același timp, am rămas nedumerit. Oare în Brîncoveni nu există și alți învățători de apare numai Mariaș Si-

mina ca organizatoare a întregului program artistic? Cercetînd, am aflat că în Brîncoveni se numără în afară de învățătoarea aceasta, încă 8 cadre didactice. Ce fac însă aceste 8 cadre, pentru unul mers al concursului echipelor artistice nu se știe. Iată de ce am rămas și pe mai departe nedumerit.

Cele mai reușite numere din program

Au fost destule numere din program prezentat de echipele artistice de amatori care au încîntat pe spectatori. Două însă au plăcut mai cu sebiră: suita de cîntece populare prezentată de echipa de fluierași a căminului cultural din comuna Piatra-sat și bucățile executate cu măiestrie de corul căminului cultural din Slătioara.

Păstrînd culoarea locală, echipa de fluierași din Piatra-sat amintește de cea a fluierilor din Jina. Unduirile cîntecului otlenesc, trîlurile săltărețe ale fluierelor în sirbele și horele inter-

pretate, au pus stăpînire pe sală timp îndelungat.

Fără îndoială numărul cel mai reușit din program a fost cel prezentat de corul căminului cultural din Slătioara. Formațiune corală pe patru voci, corul din Slătioara, dirijat de Dumitrașcu Gh., a interpretat frumos bucăți ca: „Jieneasca”, „Hora cu strigături”, „Dor, doruleț” și altele. De remarcat faptul că acest cor de 70 de persoane este alcătuit numai din țărani muncitori. Imbogățindu-și repertoriul cu bucăți legate de transformarea socialistă a satului, dînd atenția cuvenită costumatei și repelițiilor, corul din Slătioara își va putea înmulți în etapele următoare succesele.

Al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

Brigada artistică de agitație a fost mai puțin prezentă în cadrul concursului, La Brîncoveni o asemenea formațiune artistică nu există. Datorită unor „defecțiuni organizatorice”, căminul cultural din Slătioara nu și-a putut prezenta brigada artistică, iar ceea ce a pre-

zentat căminul cultural din Piatra-sat nu poate fi socotită nicidecum brigadă artistică de agitație. O simplă înșiruire de recitări, cîntece și jocuri (unele cu totul ne-lacul lor), nu se poate numi un program artistic pentru o brigadă de agitație. Ciudată pare și justificarea directorului căminului cultural din Slătioara, tovarășul Moldoveanu, cum că nu se cade ca brigada să aibe în program și părți de critică la adresa unor neajunsuri din comună.

Este de datorită secției culturale a raionului Slatina să se ocupe cu mai multă stăruință de alcătuirea și îndrumarea brigăzilor artistice de agitație din comune și sate.

Comisia de concurs a arătat la urmă, după enumerarea realizărilor, că programul unor formațiuni artistice nu este legat de problemele transformării socialiste a agriculturii. Pornind de aici, una dintre concluzii a fost aceea că programul echipelor artistice poate deveni cu mult mai util prin contribuția dată la luminarea țăranimii muncitoare pentru atragerea ei pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Este o concluzie foarte justă de care ar trebui să țină seama toate echipele înscrise în concurs.

ANTON VASILESCU

Insemnări pe marginea UNUI PROGRAM ARTISTIC

RECOMANDĂRI

Pentru ședințele cercurilor de citit de la sate, recomandăm în săptămîna aceasta următoarele materiale:

Mihail Eminescu — Făt Frumos din lacrimă — București, Editura Tineretului, 1953. 29 pagini.

Dumitru Mircea — Povestiri — București, Editura Tineretului, 1955. 55 pagini.

Cezar Petrescu — Nepoata lui Moș Ursachi—București, E.S.P.L.A. 1953. 45 pagini.

George Coșbuc — Din superstițiile păgubitoare ale poporului nostru, București, E.S.P.L.A., 1953. 51 pagini.

V. Dobrescu — Semănatul și plantatul în cuiburi așezate în pătrat, București, Editura agro-silvică de stat, 1955. 64 pagini.

*** — Metode înaintate de lucru în agricultură — București, Editura C.C.S., 1954. 136 pagini.

PĂSIM PE DRUMUL ARĂTAT DE LENIN

SE INFRAȚESC OGOARELE

Primul raion din țară complet colectivizat

Toți țărani muncitori cu gospodării individuale din raionul Negru Vodă, regiunea Constanța, au intrat în întovășiri agricole și gospodării colective. Ca urmare a muncii continue și războare desfășurate de agitatori, sute și sute de familii de țărani muncitori s-au înscris în cele 59 de gospodării colective și 62 de întovășiri agricole. Un accent deosebit s-a pus în munca politică pe popularizarea recoltelor mari ce le pot obține țărani muncitori dacă muncesc în comun, pe popularizarea înlesnirilor ce li se acordă din partea statului — reduceri la impozite, cote de colectări etc. N-a rămas sat și cătun, sau familie de țaran muncitor care să nu știe că anul trecut gospodăriile agricole colective și întovășirile agricole din raion au cules cu 4—500 kg mai mult grâu la hectar și cu 5—600 kg la hectar mai mult porumb decât gospodăriile individuale. La îndemnul agitatorilor, țărani muncitori au dat casele întovășirilor și colectivizatorilor.

Faptul că până în seara zilei de 12 aprilie toți țărani muncitori din raion au intrat în gospodării colective și în întovășiri agricole, constituie o realizare însemnată a muncii politico-organizatorice desfășurate pe linia îndeplinirii sarcinilor trasate de Congresul al II-lea al partidului.

Semnele belșugului

Gazda, colectivizatorul Gheorghe Burada, răsuci butonul aparatului nou de radio, mai domolind oleacă sîrba, și continuă a povesti cum petrecuse el la ultima muntă unde fusese cu ai lui. Din spusele lui era limpede că nu lipsise de la nici una.

Burada, ne-a lămurit plin de voie bună că nunțile la care fusese nu-l împiedicaseră totuși de loc să facă 611 de zile-muncă împreună cu familia sa. „Alta-i viața acu”, — zise el — nu ca pe vremea cînd îmi lucram cele două hectare și jumătate singur”.

Și ca să mai facă o dovadă ne-a dus în pod și în pădul unde abia începuseră cele peste 8.000 kg de produse primite în toamna trecută pentru zilele-muncă făcute.

Asemenea case de colectivizatori cu mii de kilograme de grîne în pod și hambare întinsești la tot pasul în satul Gugesti, raionul Huși, la Constantin Sanie, la Gh. Costrășel, aruncă-ți privirea în căminul lui Cezar Ivan Butnaru sau al lui Neculai Cucu, intră la Ștefan Stroescu, la Gh. Rîșescu, ori la T. Ciobanu. Dar, chiar de n-ai trece pragurile unor asemenea gospodari, tot ți-ai da seama de bunăstarea colectivizatorilor. Țigla ia locul stufului, odăile mici, neîncăpătoare, fac loc altora mai mari, mai frumoase, în acest sat moldovenesc pe care belșugul și-a pus apăsător pe-țetea.

I. BUZDUGAN
corespondent

„Ernst Thälmann” acesta este numele pe care l-au dat gospodăriei lor colective nou înființate cele 16 familii de țărani muncitori germani și români din Darova, raionul Lugoj. Pe Wagner Petre, Iosif Horvath, Schadt Iosif și pe ceilalți colectivizatori îi însuflețește același gând: de a face din colectiva lor o gospodărie demnă de numele pe care-l poartă, numele lui Ernst Thälmann, fiu iubit al poporului muncitor german.

STRATON NICANOR
corespondent

„Nici un sat fără întovășire agricolă sau gospodărie colectivă”! Această chemare înflăcărată a comuniștilor din Ursa, raionul Zeletin, a mers la inimă multor oameni din împrejurimi. La puțin timp după

Martie 17... De această zi își vor aduce aminte multă vreme colectivizatorii din Dăeni, raionul Hirșova, unul din raioanele colectivizate aproape în întregime ale regiunii Constanța. În această zi gospodari de frunte ca Vasile Eneca Lupăscu, Ene N. Stanciu, Gheorghe V. Oglindă și încă alți 27 au intrat în marea familie a colectivizatorilor, aducând totodată și 152,70 ha de teren, 29 de cai, 16 căruțe și alt inventar agricol.

COSMA PASCU
corespondent

lansarea chemării, în Ursa și Băicani a avut loc inaugurarea a două întovășiri agricole, „Steaua roșie” și „Brazdă peste haturi”, în care s-au înscris peste 40 de familii de țărani muncitori cu circa 54 ha de teren arabil.

LUPAN GHEORGHE
corespondent

intrat în aceste întovășiri au și trecut la efectuarea lucrărilor pe tarlalele comasate. În curând în comuna Greci vor fi inaugurate încă trei întovășiri agricole.

ROMAN SIRBU
corespondent

Că între vorbele și faptele comuniștilor nu există nepotrivire, este un fapt de mult dovedit. De acest adevăr s-au convins încă o dată țărani muncitori din Delureni, raionul Sărmaș, regiunea Cluj. Într-una din întîlnirile cu candidatul lor în alegeri pentru sfatul popular raional, unii dintre ei își arăta-se dorința să înființeze și-n satul lor o întovășire agricolă. Socaci Martin alesul lor în sfatul popular raional n-a dat uitării dorința aceasta. Zi de zi, împreună cu comuniștii din sat, deputatul a vorbit cu numeroși țărani, gospodari vrednici, arătîndu-le ce avantaje mari pot avea pășind pe calea cooperării în muncă. Și, nu după mult timp, în sat la Delureni a avut loc serbarea înființării întovășirii agricole.

DEMERJI ANDREI
corespondent

Două familii

Buna înțelegere dintre familiile lui Ion V. Luță și Constantin Ungureanu, vecini cu casele în comuna Cringuri, raionul Găești, a început acum vreo patru, cinci ani.

Erau amîndoi oameni hotărîți, dar mai cu seamă nevestele lor tare-și mai doreau să ajungă să-și muncească împreună pămînturile, să se într-ajutoreze și să se simtă și ele în rînd cu lumea, nu tot cu ziua să-și rupă șalele pe pămînturile altora din sat, cînd pentru plug, cînd pentru nutref. Pe atunci n-aveau decât niște vițelușe, dar cînd vitele au crescut deajuns de mari, s-au dus cu ele la țîrg, au luat banii și acolo, pe loc, și-au cumpărat cai. Ungureanu avea un plug, iar vecinul său căruță. Și așa, de la o zi la alta, oamenii s-au obișnuit să-și ceară unul altuia ba plugul, ba căruța. Așa au fost începuturile. De atunci, au trecut patru ani. Astăzi Luță și Ungureanu, țărani muncitori cu cîte două hectare își muncesc laolaltă pămînturile. Uneori, recolta era mai slabă, dar ei nu se îngrijorau prea tare. Se știau alături, uniți și la bucurie și la necazuri. Se împrumutau unul de la altul cu cele ce le lipseau.

Cînd unul semăna lucernă, celălalt punea sorg să facă mături și așa an de an și-au în-

dreptat gospodăriile, au mai adunat capetele și sacul sărăciei s-a strîmțat în casele lor.

Deunăzi, vremea însoțită și un vînt pornit tocmai la vreme au zbicit locurile. Ungureanu s-a dus din zori să înceapă pămîntul cu piciorul de-i bun pentru arat, în vreme ce acasă nevestele își făceau de lucru să aleagă încă o dată sămînța de lucernă și ovăz, iar Luță pregătea cozi noi la sape. Grîul de toamnă se vedea săltat binișor colo în cîmp, mugurii cașilor plesneau în floare, iar sub o tufă de liliac găinile scormoneau pămîntul, pornite pe gilceavă. Dinșpre Răstoacă, pe pămînturile gospodăriei de stat porniră tot atunci să păcăne tractoare. Luță și-a dat căciula pe ceafă, a cătat lung la cerul senin și și-a strigat băiatul:

— Marine! De mîine ieșim și noi.

Femeile, pe prispă, se priviră bucurătoare. Într-un fel ele au găsit drumul spre un trai mai bun. Și dacă familiile lor, unite, au izbutit să-i dea răvaș sărăciei, atunci cînd alături vor fi mai mulți, copiii lor nu vor mai cunoaște nevoile și lipsurile pe care ele, mamele, le-au trăit în tinerețe.

GH. FLORESCU

A treia întovășire în sat...

La școală s-a adunat multă lume. Se pune temelia celei de a treia întovășiri agricole din satul Bratcovu, raionul Roșiori de Vede. Dobrin Marin, președintele comitetului de inițiativă, citește darea de seamă arătînd că 20 de familii de țărani muncitori își unesc la un loc 23 hectare de teren.

„Am stat și am chibzuit — spunea Voicu Nedelea — și apoi m-am hotărît. M-am hotărît pentru că am văzut cu ochii mei cum întovășirile din satul nostru au cules astă toamnă cu 1500 kg. de boabe de porumb mai mult la hectar decât noi, individualii”.

„...M-am întîlnit acum cîteva zile, pe ogor, cu vecinii mei de haturi: Radu Oneață, Ion Vuță, Ion Mitrache și ne-am sfătuit. Ce-ar fi, ne-am zis, dacă am porni de aici, de pe ogoarele noastre învecinate, o nouă întovășire? — povestea apoi și Anton Primejdie. — În ajutor ne-au venit de îndată, învățătorul Grigore Grigore, tovarășul instructor de partid Florea Ion și inginerul Olaru Boris. Iată cum se face că numai într-o singură zi toate cele 20 de familii — în mare parte vecini de haturi — ne-am hotărît să muncim cu toții pe o singură tarla, întinsă, fără haturi”.

Despre lucruri asemănătoare au povestit și Ion Barbu și Tudor Stoici.

Ing. agr. V. DRAGUȘANU

Citindu-l pe Lenin

Îmi amintesc și astăzi de ziua aceea... Curierul intrase în curtea unității cu tobla plină de scrisori. După cîteva clipe de emoție, mă aflam deschizînd cu nerăbdare plicul ce-l primisem. Sorisoarea era semnată de Ghinea I. Constantin, președintele gospodăriei agricole colective „Jdanov” din comuna noastră, Stîlpu, raionul Buzău. Imi dădea de veste că în sat luase ființă prima gospodărie colectivă. E greu să vă spun ce a însemnat pentru mine această veste. Căci acolo, în armată, în afară de pregătirea militară, mă deprinsesem să citesc în orele de răgaz multe cărți. Printre ele se afla și cartea aceea cu coperte roșii, în care Vladimir Ilici Lenin vorbește și despre cooperativizarea agriculturii. Multe seri am stat aplecat asupra cuvintelor marelui nostru dascăl. ...După cîteva zile i-am răs-

puns președintelui cerîndu-i să mă treacă și pe mine în colectivă.

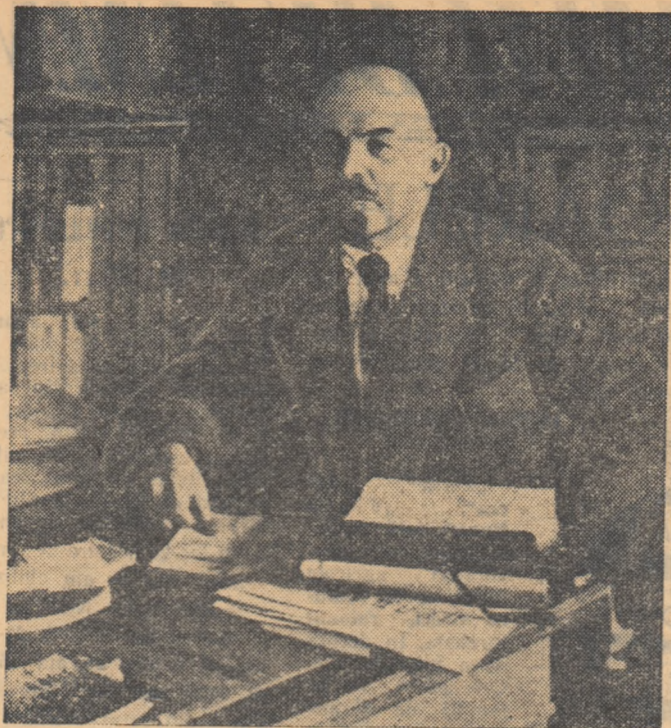
Acum, iată-mă întors acasă, la vatră. Is colectivist și-s mulțumit că am ales această cale.

Noi colectivizatorii nu ne uităm însă datorita ce o avem de a duce cuvîntul lui Lenin, cuvîntul partidului, și mai departe printre consăteni, de a-i convinge prin exemple vii ce înseamnă a munci pe ogoare fără haturi.

Roadele muncii noastre de lămurire s-au văzut mai bine cu cîteva zile în urmă. La sediul gospodăriei colective a venit un grup de oameni din sat care, vorbind în numele întregii întovășiri, ne-au dat de veste că sînt hotărîți să vină alături de noi în colectivă.

UNGUREANU ION
membru în G.A.C. „Jdanov”
comuna Stîlpu, raionul Buzău

VLADIMIR ILICI LENIN

Eu, un cuvint
mă lupt să strălucească
s-arate pentru-oricine
veșnic nou,
„PARTIDUL”...
cu nemuritor ecou
în tot ce-i conștiință omenească.
Să fii singur?
Cui îi trebuie asta?
Glasul unuia singur
— piuit pîrpiriu.
Și cin' să-l auză?
Poate numai nevasta,
dacă nu e la piață
și nu vine tîrziu.
Partidul
e însă
adine uragan
de glasuri sudate,
nici unul în coadă;
el sparge
redutele-oricărui dușman,
cum crapă
timpanele
în canonadă.
Rău e omului singur
fără nimeni, străin,
Cînd ești singur,
să lupți —
vai și-amar?
Cei mai zdraveni ca tine,
sub călcîie te țîn
și mai slabi decît tine
doi dacă sar.

V. A. KARPINSKI

Amintiri despre V. I. Lenin

— Fragment —

În anii Puterii Sovietice mi-a fost dat să mă
întîlnesc destul de des cu Vladimir Ilici, mai
ales în legătură cu problemele ziarului „Bed-
nota”.¹⁾

Lui Vladimir Ilici îi plăcea foarte mult să stea
de vorbă cu muncitorii și țărani. Pentru el, a
cunoaște părerea muncitorului și țaranului de
rînd era tot atît de important ca și a cunoaște
părerea membrilor Comitetului Central și ai Con-
siliului Comisarilor Poporului.

Nadejda Konstantinovna Krupskaja îmi spunea
într-o scrisoare că Vladimir Ilici avea multă dra-
goste pentru muncitori; el era deosebit de bucurat
să vorbească cu ei despre lucrurile cele mai apro-
piate sufletului lor, și le prețuia deosebit de mult
părerea.

Deși purta pe umerii lui sarcini de stat și de
partid de cea mai mare importanță, care cereau
eforturi supraomenești, Vladimir Ilici găsea tot-
deauna timp să stea de vorbă cu vreun delegat al
țărănilor, cu vreun activist de la sate sau cu
redactorul ziarului pentru țărani.

El prețuia foarte mult scrisorile trimise de
țărani la ziar.

1) „Sărăcimea”. (N.red.rom.)

Dar cînd
spre partid
cei mici n-or să pregete,
tu, liftă,
te culeg pe fărăș!
O mină,
dar cu
milioane de degete,
acesta-i partidul —
un pumn uriaș.
Singur,
atît ești:
un zero amar...
Cît ai fi,
cînd ești singur —
poftim,
nu ridici
nici butucul
de-o casă —
ce să vorbim.
Partidul —
milioane de umeri de fier
unul de altul sprijiniți,
cît e-naltul.
Cu partidul
construcții
înălța-vom spre cer,
ținîndu-ne strîns
unul de altul.
Partidul —
coloana vertebrală a clasei.
Partidul —
nemurirea cauzei noastre.
Partidul —
puterea care nu mă trădează.
Azi, rob,
dar stăpînitor
le sun
mîine
sfîrșitul.

Fragment din poemul
„Vladimir Ilici Lenin”
de V. MAIAKOVSKI
Traducere
de CICERONE THEODORESCU

Creierul clasei,
cauza clasei,
puterea clasei,
gloria clasei, —
iată partidul.
Partidul și Lenin —
frați gemeni.
Istoria-mamă
îi socoate asemeni.
Iar noi,
spunînd: Lenin —
partidul numim,
partidul noi spunem —
la Lenin gîndim.

2 AMINTIRI DESPRE V. I. LENIN

— Acestea sînt adevărate documente omenești!
Așa ceva n-o să aud în nici un raport!

Astfel îmi vorbea Vladimir Ilici, cînd, în calitate
de redactor al ziarului „Bednota”, veneam și-i
arătam scrisorile primite de la țărani. El asculta
îndelung și cu multă atenție cum trăiește satul,
care sînt pîsurile lui.

— Ei, ce ne mai arată „barometrul nostru
țărănesc”?

Așa începea el de obicei convorbirea noastră —
Vladimir Ilici numea ziarul „Bednota” — „baro-
metrul țărănesc”.

O convorbire din iarna 1920/1921 mi s-a
întipărit deosebit de puternic în minte. Treceam
prin vremuri extrem de grele; era în perioada
de la sfîrșitul războiului civil, cînd sacrificiile și
lipsurile oamenilor muncii atinseseră punctul
culminant. Economia țărănească ajunsese într-o
stare de decădere nemaiîntîlnită. Masele țărănești
erau cuprinse de neliniște și de o frîmîntare
surdă. Chiar și țărani cei mai înaintați și mai
fermi erau frîmîntați de îndoieli. Satul copleșea
ziarul „Bednota” cu plîngerii și proteste. Pentru
a „deschide supapa”, redacția a publicat una din-
tre scrisorile cu cele mai furibunde acuzații la
adresa Puterii Sovietice. Atunci am început să
primim un adevărat suvoi de scrisori în apărarea
Puterii Sovietice. În paginile ziarului s-a încins
o discuție aprinsă.

M-am dus să vorbesc cu Vladimir Ilici. De data
asta, convorbirea s-a prelungit mai mult ca de
obicei. Vladimir Ilici mă copleșea cu întrebări la
fiecare problemă. La fiecare scrisoare îmi pune
invariabil întrebarea:

— Dar cine scrie? Un chiabur? Un sărac?
Un mijlocăș?

Uneori îi răspundeam, dar alteori dădeam din
umeri, pentru că nu cunoșteam întotdeauna starea
socială a corespondentului.

La sfîrșitul convorbirii, mi-a cerut să prezint
un raport scris, amănunțit, cu extrase din scriso-
rile țărănilor.

Peste cincizeci de asemenea scrisori referitoare

Partide

Șumilin îl văzu din nou,
abia cînd Lenin veni la tr
bună să-și prezinte r

portul.
Ovații entuziaste, nesfîrșite,
întîmpinarea pe marele tribun, ca
trebuia să aștepte pînă se potolir
Răsfoi îndelung foile cu insen
nări, apoi ridică mina căutînd s
liniștească cu acest gest furtur
din sală. Privea dojenitor și se
ver în jurul lui — singur, în u
locul tumultului clocotitor. Mi
mişcare bruscă își scoase
și îl arătă bătînd supărat cu d
getul în cadran, dar nici acest
nu ajută la nimic. Atunci încep
să cerceteze și să răsfoiască ne
vos notițele — pînă cînd ovații
istovindu-se parcă, se transforma
ră într-o liniște încordată.
Lenin începu să vorbească.

Expresia feței și gesturile lui e
rau atît de grăitoare, încît întă
reau ideile pe care le expunea. Toc
mai această mișcare visase Șum
lin să o ogîndească în desenul
său. Trăsăturile lui Lenin, atît d
bine prinse de pictor numai cu
puțină vreme înainte, nu se ma
regăseau acum pe fața oratorulu
Lenin. Ele se schimbau necontie
nit, clipă după clipă. Șumilin ș
le nota pe rînd în memorie, dar
ele se iveau, dispăreau și nu s
mai repetau. Se tenea să nu
piardă și tot nu cuteza să încea
pă desenul. Nici el nu mai ști
ce face: studiază gesturile lu
Lenin sau îi ascultă discursul.

Unitatea perfectă dintre gesturile
și cuvintele lui Lenin îl umi. Con-
ținutul cuvîntării era redat plas-
tic, prin întreaga lui ființă. Îi se
părea că un metal fluid e tîr-
nat într-un tipar maleabil: atît
de bine se potrivea fiecare miș-
care cu vorbele rostite, atît de tu-
muloș se transmitea înțelesul ion-
arzător.

Lenin demasca Anglia care, pe
neascăptate, se simțise cuprinsă
de dragoste pentru pace și, în
scopul de a salva Polonia înfrîn-
tă și pe generalul alb Vrangeli,
se oferea ca mijlocitoare între a-
ceștia și Republica Sovietică. În
clipa cînd Lenin întrebă sala de
ce s-a creat în toată lumea a-
ceastă „neliniște” — cum spunea
guvernul burghez al Angliei —
toată ființa lui exprima cu ironie
„neliniștea” neplăcută și incomo-
dă pentru Anglia, și întreaga poli-
tică engleză apără în fața tutu-
ror într-o imagine de un sarcasm
nimicitor.

Lenin cerceta adesea notele ș

AMINTIRI DESPRE V. I. LENIN

la predările obligatorii și la situația grea
lor au fost alese, studiate și apoi an
raportul prezentat personal lui Vladim
M-am putut convinge foarte curînd c
scrisorii nu au rămas nefolosite. Ascult
tul rostit de Lenin la Congresul al
partidului, cu privire la înlocuirea p
obligatorii prin impozit în natură, an
într-o serie de pasaje că Vladimir Ilici s-
de materialul cuprins în scrisorile t
De atunci, Vladimir Ilici a cerut redac
rului „Bednota” rapoarte regulate în lega
scrisorile primite de la țărani. Am p
de hîrtie pe care Vladimir Ilici o ac
scrisul său fin. Iat-o cuvînt cu cuvînt:
„26. I. 1922
I. Karpinski!
N-ai vrea să-mi scrii pe scurt (2—3

...ul lui LENIN

Se uită la cei doi profesori. Unul din ei, apăsător, ștergea cu guma schița pe care o făcuse. Avea chelia stacojie. Serghei își amintea că fostul lui profesor se înroșea ori de câte ori nu izbutea ceva. Celălalt pictor plecase din lojă, se așezase în fața tribunei și, lăsând desenul, îl asculta pe Lenin.

Pe Șumilin îl cuprinsese deodată teama că va pierde pentru totdeauna momentul acesta mult așteptat, că Lenin va sfârși cuvântarea și că pînă la urmă nici una dintre schițele începute în carnetul lui nu va fi isprăvită. Ieși din lojă și își făcu cu greu loc printre oamenii înghesuși, unul lângă altul. Se opri jos, pe interval, de unde Lenin îi apăru mai mare și mai înalt. Șumilin găsi că e locul cel mai nimerit. Dar văzu îndată că îl incurcă lumina reflectoarelor; aparatele fotografice și cele de filmat, ca și pictorii, se străduiau să prindă cu obiectivele lor pe omul care era atât de greu de prins, pe Lenin cel plin de viață și în necontenită mișcare. Izbucnirile de lumină te orbeau și câteva clipe nu mai vedeai nimic. Șumilin trecu atunci de cealaltă parte a tribunei. De aici Lenin se vedea abia ca o umbră, fiindcă lumina din spatele lui era prea puternică. Degeaba, tot prima poziție fusese mai bună. Trebuia așadar să se întoarcă repede în lojă, cât mai repede.

Șumilin își găsi locul ocupat. Fu nevoit să rămână în picioare. Descoperi însă că de acolo putea să-l vadă pe Lenin în toată înălțimea lui, să-l cuprindă cu privirea în întregime, să aibă o vedere de ansamblu, ceea ce nu-i izbutise înainte, cînd ochiul prindea numai o parte din acea lăptură atât de bine încheagată. Șumilin începu îndată să facă o schiță nouă. Și atunci prinseseră viața toate pregătirile, toată șovăielnică strădanie făcută parcă din oarbe dibuiri — și gesturile, mișcărilor capului, trăsăturile feței, completindu-se unele pe altele, se îmbinară, transformîndu-se treptat într-o schiță legată într-un chip apropiat de realitate — într-un Lenin viu. Și, fără să mai ridice ochii de pe caiet, iute, fără sforțări, pictorul desena mai departe.

Un vuiet năvalnic izbucni în sală. Șumilin ridică ochii. Lenin își strînsese repede hîrțile și acum cobora tribuna cu pas grăbit. Pictorul închise caietul.

V. I. LENIN
la Smolnii
în Octombrie
1917

(Pictură
de M. Sokolov)

Ilici al nostru

Te-ai născut departe de aici,
N-ai călcat pe plaiuri dunărene,
Totuși tu și-al nostru ești Ilici
Ca lumina vie dintre gene.

Ca să scapi de-al țarilor arest,
Ilici, tu de-ai fi venit incoace,
Pline oltenescă de la fest
Ți-am fi dat, și vinuri în bărdace.

Sau, ascuns, în strai moldovenesc
Al fi-adus cu un țărăn aeve,
Și-n Siret ai fi privit cum cresc
Parcă undele bătrinei Neve.

Poate-n munții vechi, hăt, printre moși,
Al fi ascultat doinind istoria,
Și ar fi rostit pe-acolo toși
Că ai fi de-un neam la fel cu Horia.

... Înainte nu ți-ar fi ieșit
Regele cu piine și cu sare.

El, cu moșierii înrudit,
Ți-ar fi pregătut o închisoare.

Dar norodul ce te aștepta
De copoi te-ar fi ținut departe,
Și ca în coliba din Taiga
Ți-ai fi scris din cărți aici o parte.

Pentru-nțreaga lume, bine știu,
Salve pe-Aurora detunată,
Iar Octombrie cel veșnic viu
Iată-l izbindînd și-aici în țară.

De e zi sau noapte peste lumi,
Răsărit alături, dintre file,
Tu partidul nostru îl îndrumi
Ca pe-un fiu născut în grele zile.

Străbătînd, te vād, din loc în loc
Patria mea tînără și nouă.
Ea miroase-a fin și-a busuioc
Ca o fată ce-a fugit prin rouă.

Tu să-i luminezi pe oameni știi:
Sărăcia cum să o alunge.
Și răsar obștești gospodării
Oriunde cuvîntul tău ajunge.

Una în Livedea se-ntocmi.
„Drumul lui Ilici”, așa îi spune.
Iar pe drumul tău vor mai porni
Încă mii de sate și cătune.

Holda, cînd se unduie în vînt
Plină-n spic și parcă de mătășă,
N-o mai cred ieșită din pămînt,
Ci din vorba ta cea luminoasă.

Lingă mine stai acum cînd scriu.
Zorii curg pe nevăzute plute...
Imi arăți și versul stîngăciu
Și poemul scris cu mult prea iute.

Imi vorbești de Pușchin, cum scria.
Versuri imi răsună-n locuință.
— Ca și Maiakovski, scrie-așa
Un poem ca cel despre ședință!

Viu ești, Lenin, printre noi mereu.
De cobor la Moscova, în gară,
Și m-apropii de mausoleu,
Cred c-ai ațipit abia aseară.

În mulțimi trăiește vrerea ta,
Înfruntînd și greul și furtuna
Știu că tu nemuritor vei sta
Tot în fruntea luptelor într-una.

ION SEREBREANU

LENIN ȘI PRICHINDEII

Destulă piine nu se prea găsea.
Sovietele aveau puterea-n mină.
Dar tunul, încă, undeva, bătea
Și singe încă mai curgea-n țarină.

Vrăjmașii țării trebuiau înfrinși!
De-aceea doar luptau pe front ostașii.
Mulți copilași nu mai aveau părinți
Și-n zdrențe își purtau pe ulyi pașii.

Dar Lenin s-a gîndit, încă de-atunci,
Să le zidească pruncilor o casă.
Acuma, iată-l, în cămin de prunci
Stînd la taifas cu ceata lor voloasă.

În casă-i cald. Covoarele sint moi.
Și jucării. Și poze colorate.
Și rid copiii în hăinuțe noi
Și-s fericiți și plini de sănătate.

Depart de încă tunurile bat
Și flăcări ard în vălmășagul vremii.
Dar pentru ținci e timpul minunat,
Cu un tătuc atât de bun ca Lenin.

Erau copii ca voi, copiii mei!
Și se numeau Volodea și Svetlana...
Se bucurau de-nțiii glocei,
De glasul lor volos, cînta poiana.

Și au ajuns pe urmă oameni mari
Și-au înălțat o țară cum nu-i alta!
Mulți dintre ei sint poate oțelari,
Sau ingineri, sau cioplitori cu dalta.

Mulți poate au căzut la Stalingrad,
Ori s-au întors de la Berlin, acasă...
Și țării noastre l-au tălat un vad.
Și-aici să-nceapă viața luminoasă.

Eu mă gîndesc la voi, copiii mei,
Privind tabloul plin de gingășie.
...Cum șade Ilici printre prichindei,
El viața voastră parcă o mîngie.

VICTOR TULBUBE

V. I. Lenin și nepotul său

AMINTIRI DESPRE V. I. LENIN

maximum) oile scrisori vin din partea țărănilor la ziarul „Bednota”?

Ce este important (deosebit de important) și nou în aceste scrisori?

Starea de spirit?

Noutățile zilei?

N-aș putea primi o dată la două luni asemenea scrisori (următoarea în jurul lui 15.III.1922)?

a) numărul mediu de scrisori

b) starea de spirit

c) noutățile zilei.

Cu salutări comuniste, LENIN”.¹⁾

În martie 1922, Vladimir Ilici a trimis, la rugămintea mea, un articol în legătură cu cea de-a patra aniversare a ziarului „Bednota”. Articolul cuprindea, pe o foaie de hîrtie separată, un post-scriptum în care, după ce amintea de boala sa, Vladimir Ilici adăuga:

„De aceea nu pot să scriu ceva ca lumea pentru cea de-a patra aniversare a ziarului „Bednota”. Dacă articolul alăturat va fi potrivit, atunci publicați-l; dacă nu, aruncați-l la coș, va fi mai bine. Al dumneavoastră, Lenin”.

După ce am citit acest post-scriptum, noi, toți cei din redacție, am rămas uimiți. De obicei, aproape toți autorii sint înclinați să considere articolul lor drept o operă remarcabilă, care merită să fie publicată neapărat „în numărul următor” și număidecît „la loc vizibil”. Un autor așa modest, care să-ți spună că-i mai bine să-i arunci opera la coș, trebuie să recunosc, n-am mai întâlnit niciodată în munca mea de redactor.

Articolul lui Vladimir Ilici a fost tipărit în „Bednota” din 26 martie 1922. În acest articol scria:

„Alianța muncitorilor și țărănilor — iată ce ne-a dat Puterea Sovietică. Iată în ce constă forța ei. Iată care este chezașia succeselor noastre și a victoriei noastre finale”.²⁾

1) V. I. Lenin, Opere, vol. 35, pag. 466

2) V. I. Lenin, Opere, vol. 33, pag. 221.

Citeva îndrumări gospodărești

Lucrări deosebit de importante în vie

Din pricina gerului mare din iarnă, via de vie a avut de suferit mai mult ca în alți ani. De aceea trebuie luate măsuri ca îndată după dezgropatul viei să se facă un control atent la toate vițele și apoi să se înceapă tăierile de coarde cu multă chibzuință. Din loc în loc se vor controla ochii de pe coarde prin tăierea lor în două cu ajutorul

unui briceag bine ascuțit sau cu o lamă, și se va cerceta dacă mugurii sînt verzi — adică sănătoși — sau dacă sînt de culoare brună ori neagră — adică putreziți. În total se vor controla cîte 50 de bucăți de coarde pentru fiecare hectar de vie după care se va stabili procentul de pierderi. Dacă pierderile de ochi sînt sub 20 la sută, acestea se vor completa prin lăsarea în plus a cîte o coardă pentru fiecare 3-4 corzi ce se lasă de obicei. Cînd pierderile sînt mai mari, pînă la 50 la sută, se vor lăsa butucilor mai multe coarde, chiar de două ori mai multe decît se lasă în mod obișnuit, iar cînd pierderile sînt pînă la 75 la sută, pe lîngă faptul că se lasă un număr dublu de coarde, se va lăsa și o lungime mai mare la coarde (o dată și jumătate față de cea normală). La butucii unde pierderile sînt de peste 75 la sută tăierile se vor face după dezmușurire, adică atunci cînd se vor putea cunoaște lăstarii cu rod. La acești butuci se va lăsa un număr de lăstari cu rod egal cu numărul de muguri ce se lasă de obicei.

Feriți livezile de atacul dăunătorilor

Unul dintre cei mai răspinziți dușmani ai merelor, perelor, gutuilor și altor fructe este cunoscutul vierme al fructelor. Fructele atacate de acest vierme încep să cadă rînd pe rînd din pom, înainte de a ajunge la coacere, fiind în primejdie astfel întreaga recoltă. Pentru distrugerea viermelui — pe lîngă alte măsuri agrotehnice ce trebuie luate — trebuie să continue și în lunile ce urmează stropirea pomilor cu produse chimice pe bază de hexacloran și D.D.T. (emulsie de hexacloran — Tarsol, în concentrație de 0,65 la sută sau emulsie de D.D.T. în doză de 0,75 la sută). Cînd atacul este mare, sînt necesare patru stropiri: prima stropire atunci cînd fructele sînt mici (pe la mijlocul lunii mai); a doua stropire la 10-12 zile după prima; a treia stropire la 20-30 zile după a doua; iar a patra după alte 10-12 zile.

Un alt dăunător des întîlnit în livezi este molia mărului, care distruge atît mugurii cît și frunzele. Molia mărului poate fi combătută cu ușurință stropind pomii la scuturarea florilor cu arseniat de calciu sau de plumb (300 grame la 100 litri de apă), ori cu zeamă de D.D.T. (2 kg. la 100 litri de apă).

De asemenea împotriva omizilor de albiniță, inelar, cotar sau omidei păroase a stejarului, pomii se vor stropi cu arseniat de calciu — în aceeași doză ca mai sus — sau cu emulsie de D.D.T. ori hexacloran — 700 grame la 100 litri de apă.

Sfaturi pentru gospodina casei

CURTEA arată de la prima vedere hărnicia gospodinei. Gospodinele trebuie să se îngrijească neconștient de curățenia curții. Gunoaiele — este știut — constituie un focar de microbi și, în afară de aceasta, atrag muștele, șobolani etc.

FLORILE înveselesc casa și dau locuinței un aspect de sărbătoare. Dacă avem o curticică vom semăna flori, iar pe lîngă ziduri, plante agățătoare. Ferestrele împodobite cu flori dovedesc grija gospodinei pentru înfrumusețarea casei. Pentru a avea cît mai multe flori trebuie să ne îngrijim de ele, stropindu-le cu regularitate, înlăturîndu-le frunzele veștede.

INCAPERILE CU PEREȚII VĂRUIȚI sînt mai igienice decît cele cu pereții zugrăviți. Văruim o dată sau de două ori pe an cu lapte de var în care punem 100 gr. de ulei la o găleată de 10-12 litri. Colorăm după plac. Laptele de var trebuie să fie strecurat prin ciur, ca să nu conțină pietricele și bulgărași.

IMPOTRIVA insectelor, a păduchilor de lemn, stropim paturile desăcute, colțurile saltelelor și cusăturile lor, tablourile, pereții, dușumeaua, pervazurile, cu analcid sau orice alt insecticid pe bază de D.D.T. La o săptămîină după prima dezinfectare, stropim din nou.

Fiecare sat cu ulițe frumoase

Cîte lucruri frumoase nu pot fi realizate atunci cînd este inițiativă? Iată de pildă acum, în aceste zile de primăvară. E drept, gîndul tuturor ni-l în primul rînd spre ogor, vie, livadă sau grădină. De aici doar ne vine toamna îndestularea. Dar pierdem oare ceva dacă în clipele de răgaz ne ocupăm și de înfrumusețarea satului nostru, de plantarea copacilor și pomilor pe marginile ulițelor? Dimpotrivă, ciștigăm.

Pentru satele din regiuni secetoase se recomandă plantarea duzilor, ulmiilor cu frunză mare, a teilor, paltinilor, arșarilor, castanilor, mălinilor, precum și a altor copaci, care au coroana mare și frunzișul bogat. În satele de

deal pot fi plantați salcîmul, sorbul, scorușul etc. În ce privește satele de munte, unde ploile cad destul de des, se recomandă plantarea copacilor cu frunze rare, pentru ca soarele să poată usca noroiul și apa ce bălțește. Firește că pe ulițele satelor pot fi plantați și meri, nuci, cireși, peri.

Pășunatul vitelor

Prin scoaterea la pășunat, vitele trec la o altfel de hrană. Schimbarea aceasta e bine să nu se facă pe neașteptate, pentru ca animalele să nu se îmbolnăvească. De aceea se recomandă ca timp de o săptămîină înainte ieșirii la pășunat a vitelor să li se dea sfeclă și porumb murat.

Aceeași grijă trebuie să dăm hranei animalelor și în primele zile ale ieșirii pe pășuni sau izlazuri. În prima zi, nu trebuie lăsate să nască mai mult de un ceas, două. A doua zi, pot fi lăsate mai mult cu un ceas și așa, cu fiecare zi, durata de pășunat va fi mărită treptat.

Pășunatul trebuie început numai atunci cînd pămîntul se zvîntă bine și cînd iarba ajunge la 8-10 cm.

Este bine ca gospodarul să nu creadă că o dată cu scoaterea vitelor la pășune, a scăpat de grija de a le mai da și grăunțe. Animalele trebuie să primească cîva timp și grăunțe căci la început iarba este tînără și nu le asigură acestora hrana îndestulătoare.

Legume proaspete din primăvară pînă în toamnă

Un om matur, hrănit normal, trebuie să consume zilnic aproximativ 720 gr. de produse alimentare de origine animală (carne, grăsimi, lapte, brînză, unt) și aproximativ 1250

gr. de produse alimentare de natură vegetală (piine, fructe, legume). Dintre aceste alimente legumele și zarzavaturile trebuie să reprezinte pînă la un sfert din hrana omului. Aceasta pentru că ele conțin în cantități mari vitamine foarte hrănitoare și necesare organismului omenesc. Savantul rus V. R. Williams obișnuia chiar să spună că „legumicultura poate fi considerată ca industria de vitamine a agriculturii”. Conținutul în vitamine al legumelor este cu atît mai mare cu cît legumele se consumă în stare mai proaspătă.

Există mai multe metode prin care se poate asigura producția de legume în tot timpul anului și aceste metode au la bază îmbinarea variatelor sisteme de cultură. Așa de pildă pentru a se obține cît mai mult timp legume proaspete există posibilitatea de înlocuire a unei culturi cu alta. Aceasta se numește cultură succesivă de legume. De exemplu, după varza timpurie se poate cultiva spanacul sau fasolea, destinată producerii de păstăi verzi; după ceapa de arpagic pot urma castraveții sau după spanac poate urma varza de toamnă. În afară de avantajul arătat, sistemul culturilor succesive de legume contribuie la folosirea cît mai rațională a terenului de cultură un timp mai îndelungat din an.

Foloasele îngrășămintelor chimice

Prin folosirea îngrășămintelor chimice plantele cresc mai repede, conținutul lor în substanțe hrănitoare se mărește, se îmbunătățește calitatea recoltei și se grăbește coacerea. Ca îngrășăminte chimice se folosesc îngrășăminte azotoase, fosfatice și potasice sub formă de azotat de amoniu, superfosfat, sare potasică etc. — care se pot procura prin cooperativele sătești la prețuri de: 0,60 lei kg. de superfosfat, 1,20 lei kg. de azotat de amoniu, 1,30 lei kg. de sare potasică.

De pildă, la porumb, dacă nu s-au folosit îngrășăminte organice sau chimice în toamnă, în primăvară se împrăștie pe fiecare hectar cîte 200 kg de superfosfat și 100 kg. de azotat de amoniu, o dată cu lucrarea de cultivare a solului înainte de semănat.

Creșterea viermilor de mătase

Prin creșterea viermilor de mătase, gospodinele pot obține venituri însemnate într-un timp foarte scurt (45 de zile). O crescătoare care crește 15 grame de sămînță și care obține 2 kg de gogoși calitatea întâia la fiecare gram de sămînță, primește, prin predarea gogoșilor la stat, 900 lei.

Acesta este un cîștig curat, deoarece statul dă gratuit sămînța de viermi de mătase (prin D.C.A.) hirtia de așternut, hirtia perforată și substanțele dezinfectante.

Din banii primiți pe gogoși, gospodinele au dreptul să cumpere la preț de stat cîte 200 grame fire de bumbac pentru fiecare kilogram calitate întâia contractual. Crescătoarele de viermi de mătase care nu au făcut încă paturile de creștere a viermilor, trebuie să le confecționeze de îndată din nuiele, tulpini de floarea soarelui, porumb sau stuf, împletindu-le pe un cadru de lemn în formă de scară (lat de 0,75 m. și lung după mărimea camerei de creștere). Tot acum se repară sobele, se curăță pereții și inventarul camerei, stropindu-se apoi bine cu apă și dezinfectîndu-se cu sulf (pucioasă). Pentru o cameră de 4 m. pe 4 m., unde se pot crește 10 grame de sămînță, se folosește 1 kilogram de pucioasă. Camera care se dezinfectează se ține o zi și o noapte în fum de pucioasă, apoi se aerisește. După aceea, podelele, ușile, ferestrele și inventarul se spală cu leșie fierbinte. Cînd toate acestea sînt terminate, se așează paturile de creștere sub formă de polițe.

Conducătorii sovietici vizitează Anglia

Începând de la 18 aprilie 1956, Anglia găzduiește, ca oaspeți pe N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Vizita conducătorilor sovietici — care va dura 10 zile — este un eveniment de o deosebită importanță în viața internațională.

De-a lungul istoriei, popoarele Uniunii Sovietice și Angliei au păstrat între ele legături de prietenie.

Ele au luptat laolaltă în anii celui de al doilea război mondial împotriva înverșunatului dușman al omenirii, — fascismul hitlerist.

Ocupându-se într-unul din articolele sale de vizita conducătorilor sovietici în Anglia, un ziar englez scria: „Popoarele rus și englez s-au respectat întotdeauna unul pe altul, chiar și în timpurile cele mai grele. Să-luț pe care poporul englez îl va aduce lui Hrușciov și Bulganin va fi expresia sinceră a năzuinței spre consolidarea prieteniei între cele două popoare”.

Cu o săptămână în urmă, răspunzând întrebărilor ziarului englez „Times”, N. A. Bulganin a arătat limpede că politica de prietenie și înțelegere cu toate țările, deci și cu Anglia, este un principiu de totdeauna al politicii externe a Uniunii Sovietice. Dorind să stabilească legături bune și de prietenie cu o țară, U.R.S.S. nu cere ca această țară să respingă prietenia altor state. Uniunea Sovietică dorește să fie prietenă nu numai cu Anglia, dar și cu țările prietene cu ea. Faptele ne arată că Uniunea Sovietică s-a străduit și se străduiește să dezvolte relații prietenești cu Franța, cu S.U.A. și alte țări. După cum se știe, U. R. S. S. a luat măsuri în vederea îmbunătățirii relațiilor sovieto-americane. La invitația guvernului sovietic, șeful guvernului francez împreună cu ministrul său de externe vor vizita în cursul lunii mai Uniunea Sovietică.

Vizita conducătorilor sovietici în Anglia se situează pe linia promovată la înfățișarea de la Geneva din anul trecut a celor patru șefi de state. Departele de a fi înmormintat, așa cum trăgeau nădejde vrăjmașii colaborării internaționale, „spiritul Genevei” se face tot mai mult resimțit în relațiile din-

tre state. Viața a dovedit că mare însemnătate au pentru limpezirea multor probleme internaționale contactele personale dintre oamenii de stat, așa cum s-a preconizat la Geneva.

Discuțiile care se vor purta între conducătorii sovietici și englezi atât în legătură cu problemele care interesează direct Anglia și U.R.S.S., cât și în cele care privesc întreaga situație internațională, vor fi urmărite cu mult interes de opinia publică mondială. Conducătorii sovietici sînt animați de dorința de a depune toate eforturile ca vizita lor să servească slăbirii încordării internaționale. Rezultatele nu pot fi decât încununat de succes, dacă și partea engleză, asemenea celei sovietice, va fi însuflețită de aceeași dorință de a contribui la slăbirea continuă a încordării internaționale și la întărirea păcii în lume.

TĂRANII DIN AMERICA LATINĂ LUPTĂ pentru PĂMÎNT

Au scris ziarurile că în ultimul crîmpel de iarnă a căzut prea multă apă în țările din Europa de vest și prea puțină în țările din America de Sud. Prin urmare, dincoace de Oceanul Atlantic, temeri de inundații — dincolo, primejdii de secetă.

Seceta și lacustele sînt de altfel în acea parte a globului musafiri statornici. Și au sînt singurii. Foamea, boala, mizeria sînt și ele nedespărții lovarăși de viață ai țărănimii lipsite de pămînt.

În Argentina, Uruguay, Bolivia, Columbia, Venezuela și alte țări sud-americane pămîntul este mai tot al moșierilor, mari și mici. Printre moșierii „mici” din Brazilia, înținsă pe un teritoriu cît trei sterturi din Europa, se socotesc și proprietarii a 10.000 de hectare; mijlocii sînt cei ce au între 10.000 și 100.000 hectare,

iar latifundiarul cel cu peste 100.000 hectare.

Cît pămînt au țărani?... După o lungă călătorie prin țările de mai sus, un ziarist din Uruguay, Julio Castro, a scris că există regiuni întregi în care un hectar e stăpînit și muncit în devălmășie de 50 de țărani. Numărul țărănilor fără pămînt din țările Americii Latine trece de 70 la sută. În Paraguay și Columbia procentul lor se ridică chiar la 90 la sută. Fără o brazdă de pămînt, țărani se angajează la moșier, care-l lăstovește în tot felul de corvezi. Alții se angajează cu salarii de mizerie pe plantațiile de cauciuc sau de cafea ale societăților străine, unde duc o viață de robi. Contractul pe care sînt nevoiți să-l semneze prevede că în zilele lucrătoare n-au voie să părăsească plantația fără autorizația administrației. După ora 9 seara, n-au voie să iasă din casă. Lucrul începe la 5,30 dimineața și încetează la 6 seara.

Despre robia țărănilor din America Latină s-a vorbit și la O.N.U.

Împotriva acestui regim sîngeros, pentru pămînt, pentru democrație, pentru libertate luptă cu tot mai multă hotărîre întreaga țărănire sud-americană. În ciuda represiviunilor sîngeroase țărănilor cer exproprierea moșierilor și împărțirea pămîntului aceluia ce-l muncesc.

Cu multă dirigenie e dusă lupta în Columbia. Țărănil sînt organizați în detașamente de partizani care au înspăimîntat într-atît stăpînirea, încît dictatorul Rojas Villamilla a cerut la Washington un spor de arme. O telegramă anunță săptămînile trecute că autoritățile columbiene încearcă acum să înfrîngă mișcarea de partizani, folosind tancurile, tunurile și avioanele americane. Totuși, din cuprinsul aceleiași telegramă rezultă că lupta pentru pămînt a țărănilor departe de a fi înăbușită, se lărgeste, devenind mai îndrăznică.

În decursul ultimilor 10 ani, peste un miliard două sute de milioane de oameni s-au scuturat de jugul dependenței coloniale a imperialismului. Popoarele din America Latină vor să cunoască și ele mai grabnic bucuria eliberării.

M. DELEANU

EGIPTUL

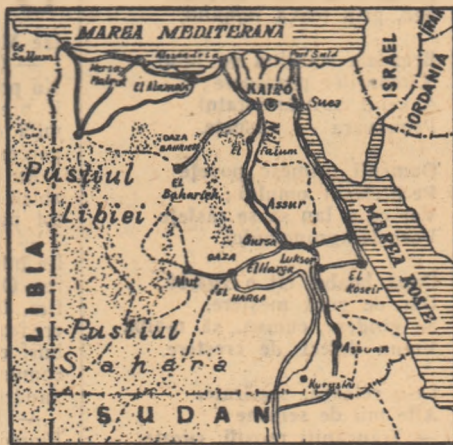
va intra în vigoare noua constituție a Egiptului.

Desprinzîndu-se din lanțurile robiei imperialiste, Egiptul a pornit să înlăture urmele rușinoase ale trecutului. Guvernul egiptean a întocmit un program de măsuri în vederea dezvoltării

Hotărît să-și croiască un drum nou în viață, poporul egiptean își apără libertatea cîștigată după atîtea secole de robie. Respingînd pactele militare ale imperialiștilor, guvernul egiptean condus de Nasser se opune amestecului imperialist în treburile interne ale țării. În drumul său spre progres, Egiptul se bucură de ajutorul țării-șefi ale lagărului socialist cu care a încheiat însemnate acorduri comerciale. Uniunea Sovietică acordă Egiptului, între altele, sprijin direct în vederea folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. Egiptul a mai încheiat acorduri comerciale avantajoase de o parte și de alta și cu țările de democrație populară, între care se numără și țara noastră.

În primăvara acestui an, primul ministru al Egiptului va vizita Uniunea Sovietică și alte cîteva țări ale lagărului socialismului printr-care și R.P.R. Călătoria șefului guvernului egiptean în țările socialismului dovedește că Egiptul dorește să întărească legăturile sale de prietenie și colaborare cu aceste țări, pe temeiul principiului conviețuirii pașnice între popoare.

rii industriei și agriculturii. În cadrul acestui program se numără și alte măsuri viitoare: reformă agrară (94 la sută dintre țărăni egipteni au pămînt pușin sau nu au de loc, majoritatea pămînturilor aparținînd marilor proprietari), construcția unui mare baraj pe Nil care va îngădui sporirea suprafeței terenurilor irigate cu încă 2 milioane acri și construirea a numeroase uzine.

cupînd colțul de nord-vest al continentului african și o mică porțiune din peninsula Sinai, Egiptul cuprinde în hotarele sale un milion de kilometri pătrați. Adică, aproape tot atît cît teritoriile Angliei, Franței și Italiei, luate la un loc. Ocupația principală a acestui popor de 22 milioane de oameni este agricultura. De veacuri întregi, muncind din greu sub arșița veșnică a soarelui, felahii (țărăni egipteni) ară și seamănă ogoarele, așteptînd revărsările periodice ale Nilului.

Către sfîrșitul secolului trecut, Egiptul, a încăput pe mina ocupanților englezi, fiind transformat într-o colonie. Poporul egiptean a avut de îndurați mari suferințe și neajunsuri de pe urma stăpînirii străine care s-a prelungit pînă acum cîteva ani.

Poporul egiptean nu s-a împăcat niciodată cu jugul asupritorilor străini. Dar lupta sa de eliberare națională n-a putut fi încununată de izbîndă decît abia în anii de după cel de al doilea război mondial.

După ce în anul 1952 poporul egiptean l-a înlăturat pe rege, Egiptul s-a proclamat republică. Printr-un tratat încheiat la sfîrșitul anului 1954, Anglia a fost nevoită să consimtă la retragerea trupelor sale de pe teritoriul Egiptului, în decurs de 20 de luni. În vara acestui an,

Noutăți tehnice din țările democrat-populare

„Fabricat în China” Multe dintre produsele, altădată importate în China poartă azi inscripția „Fabricat în China”. Între altele, fabricile din R. P. Chineză produc azi instalații de generatoare electrice de 6.000 kilowați, de cel mai modern tip și conduse în mare măsură automat.

Reactorul atomic cehoslovac În R. Cehoslovacă se construiește în prezent, cu ajutorul Uniunii Sovietice, un reactor atomic experimental cu o capacitate de 2.000 kilowați. Acest reactor, ce va fi realizat la Institutul cehoslovac de fizică nucleară, va produce izotopi radioactivi care vor fi folosiți în industrie, în știința medicală și în alte domenii.

Un nou tip de automobil fabricat în R. D. Germană În R. D. Germană s-a construit un automobil de un tip deosebit, căruia i se pot da felurite întrebunțări. El poate fi folosit nu numai la transport, ci și la îndeplinirea a aproape tuturor muncilor agricole și silvice.

Țesături poloneze din fibre de sticlă Doi specialiști din R. P. Polonă au reușit, după multe cercetări și experiențe, să fabrice un material din fibre de sticlă. Această țesătură este deosebit de rezistentă, iar ca înfățișare nu se deosebește de țesăturile obișnuite. Este

ușoară, nu lasă să pătrundă umezeala, nu împiedică respirația pielii. Țesătura este ieftină și se poate produce la mașinile obișnuite de țesut.

Sporște producția de aparate de radio în R. P. Ungară În orașul Székesfehérvár din R. P. Ungară, a fost construită o nouă fabrică de aparate

de radio care va produce pînă la sfîrșitul acestui an peste 60.000 de aparate.

Cunoscuta fabrică „Orion” din R. P. Ungară a realizat un nou tip de aparat portabil „A.R.-701”, cu 6 lămpi, putînd funcționa atît la rețeaua electrică cît și cu baterii. Fabrica a început, de asemenea să producă în serie aparate pentru emisiunile radio-televizate.

O interesantă inovație a mecanizatorilor bulgari La S.M.T. Nova-Zagora, din R. P. Bulgaria, tractoarele se încarcă automat cu combustibil. În timp ce

după metoda veche alimentarea tractoarelor dura între 30-60 minute, acum aceeași operație durează un singur minut, fără să se plardă nici o picătură de combustibil. Trecut printr-un filtru special, combustibilul este perfect curățat de orice impurități.

Această raționalizare, care aduce mari economii, se bazează pe principiul pompelor de turbine cu două etaje.

Cum „sprijină” pacea imperialiștilor...

Unii politicieni din S.U.A., purtători de cuvînt ai celor mai reacționare cercuri imperialiste, încearcă să se prezinte în fața opiniei publice drept susținători ai păcii. De curînd însă, Robert Murphy, secretar de stat adjunct al S.U.A., a găsit de cuviință să preamărească iarăși blocul războinic al Atlanticului de nord, și să ceară intensificarea cursei înarmărilor.

POLITICIANUL: — Niciodată să nu știe sîngă ce face dreapta. (Desen de N. CLAUDIU)

INERVID, CU ACUL ȘI CU SFATUL

Să ajutăm însămînțatul

— Prin câteva sate din regiunea București —

Tăranii muncitori din comuna Măgura au făcut șanțuri pentru scurgerea apei și un canal de colectare lung de 14 km, la inițiativa inginerului agronom Colfescu Romulus, șeful secției agricole a sfatului raional Alexandria, care a muncit alături de ei.

BROSCUȚA: — Încă vreo cițiva agronomi ca ăsta și ne-am dus pe copcă!
(Desen de C. FLORIAN)

Pe urmele unui cocor rătăcit

Săgetind cu unghiul lor ascuțit slava cerului, cocorii s-au întors de mult. Numai eroul nostru nu s-a mai întors pe la servici de nu știu cîtă vreme. Și pentru că veni vorba de cocori, din întâmplare și pe eroul nostru tot Cocor îl cheamă. Numai că e un fel de cocor... rătăcit. Și pe deasupra îi mai zice și Ilie. (Să nu vă gândiți cumva la filmul... „și Ilie face sport“). Nul Ilie al nostru nu face sport. Face el ce face, că pînă la urmă... nu face nimic. Pentru a-l cunoaște mai bine pe eroul nostru, n-ar strica să dăm câteva date biografice. Meseria: tehnician agricol. Vîrsta: 24 de ani. Domiciliul: nestabil. Întîlniți unde nu gîndești, numai la punctul agricol nu-l întîlnești, decît doar din punctul de vedere al... statului de plată, și din punctul de vedere al... statului acasă! Dar în clipa aceasta, nici acasă nu-i. Unde-o fi?

— Din pămînt, din iarbă verde, trebuie să-l scoatem, să ne aducă situația...

Și acestea fiind zise, tovarășul inginer Urșanu Mihai de la secția agricolă a raionului Drăgănești, își mobilizează toate forțele (telefoane, curieri, convocări) pentru a începe vînatul cocorului rătăcit. Dar, zădărnice. Cocorul nicăieri!

În vremea aceasta, trei săteni tot din Drăgănești, cu trei cereri de înscriere în întovărășire, bat de trei săptămîni drumul după urmele eroului nostru, pentru a le măsura pămîntul să-l alăture la tarlău întovărășirii. Dar, negăsindu-l, au venit direct la raion. Ingerul Urșanu se apucă cu minile de cap. În sfîrșit, pentru măsurarea celor 3 hectare, au pornit cu cei 3 săteni, la vreo 3 kilometri pe cîmp, 3 tehnicieni agricoli, unul și unul. Sasu Maria, Anghel Gheorghe și Dobre Visarion.

— Măi să fie, zise unul din săteni. Dacă mergea el...

— Da vezi că n-a mers... de-aia n-a mers nici cercul agrotehnic astă iarnă, fiindcă el n-a mers niciodată să țină măcar o lecție...

Dar, să lăsăm oamenii cu ale lor și să mergem și noi după urmele eroului nostru. Iată-l în plină campanie (dar nu de primăvară) ci... împreună cu cițiva prieteni cărora le spune „ultima noutate“, „bancul cel mai grozav“. Apoi se plimbă, fluieră, cîntă, face cu ochiul vîn-

zătoarei de la cooperativă, aruncă un zîmbet fugar noii învățătoare, și... săturat de atîta „iesire pe teren“ merge să-și ungă pîlînița gîtului cu un păhărel de spumos. Frumoasă și... spumoasă activitate! Dar pentru ce toate acestea? „Sînt tînăr — cîcă — și am dreptul la viață“. La care viață? Și ce drept? Să-ți irosești vremea de pomană? Să treci prin tînețe ca o gîscă prin apă? Nu știu ce părere are despre asta eroul nostru.

Tot mergînd pe urmele lui, iată că deodată, cortina (adică ușa) s-a deschis. Pe scenă (adică în biroul secției agricole raionale) intră un tînăr cu un moț rebel pe frunte, cu pantalonii trei sferturi și cu o talpă la pantofii de 15 centimetri, plus aceea din obraz, vorba cîntecului.)

De cum intră înăuntru, zîmbește plin de sine, fluturînd o foaie albă în fața celor din jur, ca pe un trofeu:

— Asta-i situația!
Ingerul Urșanu ia foaia, o sucește, o învîrtește, o privește nedumerit și-o lasă încet pe birou, dezamăgit.

— Proastă situație, tovarășe Cocoru! În alte comune s-au înscris 30—40 la concursul pentru cei mai buni cultivatori ai porumbului. Și tocmai la noi, comună mare, centru raional, numai unul singur?

— Ha, ha! Ce-i nevoie de mai mulți? zise eroul nostru. Decît prea mulți și să se certe care să cîștige, mai bine unul și bun. Asta sînt sigur c-o să iasă primul.

— Da, el o să iasă primul, dar dumneata... muncind tot așa, o să ieși cu siguranță... ultimul!

PETRE POPA

Fără ac...

Foarte mulți țărani muncitori din comuna Letca Veche, raionul Drăgănești, aplică în campanie cunoștințele căpătate la cercurile agrotehnice.

Gospodari fără pereche,
Pe ogoare ca un roi,
Oamenii din Letca Veche
Fo'osesc metode noi.

Vremea - nsămînțatului

Dedicată vrednicului tehnician agricol Dobre Vasile, din comuna Beiu, raionul Drăgănești, și țărănilor muncitori care-l ascultă sfaturile.

Primăvara, soră bună
A-nflorit ogoarele;
Peste cîmpuri se adună
Dudulnd, tractoarele.

Oamenii de mult așteaptă
Vremea-nsămînțatului.
Printre ei, spre cîmp,
se-ndreaptă
Agronomul satului.

Holda n-au s-o mai aștearnă
Cu metode veșnice...
Au avut și ei, pe iarnă,
Cercuri agrotehnice.

Pe tarlale mai curate
Și-au trimis oștirile,
Tot din iarnă înghebate,
Intovărășirile.

Tăvălugi se dau de-a dura...
Pe sub bolta nukului,
Nici-un om nu cască gura
La cîntatul cucului.

Doar vreo babă se crucește
În răscrucea drumului,
Cînd tractorul păcănește
Sec, prin țeava fumului.

Brazdele se-ntind pe latul
Cîmpurilor proaspete;
A venit cu-nsămînțatul
Primăvara — oaspete.

Oamenii primesc povețe
Pe-nfelesul omului;
Vor ca-n lan să se răsfețe
Vorbele-agronomului.

Două boabe, cît o zgaibă,
Dar de gură meștere,
Se gîndesc, cumva, să n-albă
Vreun defect de creștere.

Le-o retează, supărate,
Alte mii de semene:
— Trăncăniți prostii, surate,
Parcă n-am fi gemene!
ST. BALACIU

Cu ac...

Tăranii muncitori
din comuna Bălăria,
raionul Drăgănești, nu
se grăbesc la însămînțat.

Cît vezi cu ochii, pînă-n zare,
E goală, singură, cîmpla;
În satul ăsta, pe ogoare
Se vede numai... Bălăria!

Cei de la g.a.s. Toporu, raionul Drăgănești, nu numai că n-au făcut șanțuri pentru scurgerea bălilor la cîmp, dar și-au lăsat pînă și sediul în apă.

— Să știi că am intrat într-o regiune necunoscută! Lacul ăsta nu-i trecut pe harta noastră.
(Desen de C. FLORIAN)

Vestitorii primăverii

Chiar din primele zile ale primăverii, S.M.T.-ul din comuna Ciorogirla, raionul Mihăilești, și-a trimis toate brigăzile de tractoare în cîmp.

— Ne-au luat-o alții înainte!!...
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

„MILĂ“

Da' ce-ai cumetre? I-a întreat deunăzi Florea Ologeanu pe chiaburul Nicolae Mușat, proprietar de tractor.

— Ce să am, Floreo, sînt trist. Nu pot să scot tractorul la arat, E prea umed pămîntul și mi-e milă de el, să nu-l fac harceaparea.

Au trecut cîteva zile, s-a mai zbicit pămîntul, dar chiaburul tot posac a rămas.

— Da' ce mai ai, cumetre? I-a întreat Florea din nou. (Florea Ologeanu era cam slab din fire. Deși țaran sărac, el se încredea pînă nu de mult în chiaburi ca alde Mușat și alții din comuna Țigănești, raionul Alexandria).

— Mi s-a stricat tractorul, Floreo, și mi se rupe inima cînd văd cum zace sub șopron. Mi-e milă, ce gîndești! E doar tractorul meu.

Și ca să nu se îndoiască nimeni că tractorul lui nu mai face, chipurile, nici două parale, Mușat l-a tocmît pe Florea să-i are pămîntul cu plugul tras de cai. Iar Florea, slab de ȳnger și milos nevoie mare s-a lăsat îmbrobodit.

Agronomul Save Cristea l-a prins însă pe bogătan cu fofirlica: tractorul nu era stricat, n-avea nimic. De astă dată chiaburul deveni și mai trist.

— Acum ce mai ai? îl între-

bă cu năduf Florea.

— Ce să am, Florică! Mi-e milă de tine că mi-ai arat pămîntul cu caii, deși tractorul nu era stricat! Și dacă îți-aș plăti, ar însemna să fiu în pierdere... Înțelegi...

Florea îl săgetă pe chiabur cu o asemenea privire, încît acesta bițui:

— Da' ce ț-e, Floreo? Ce ai? Și tu ești trist?

— Ce să am, chiaburule! — îi zise Florea. Mi-e milă de pămîntul ăsta, că ține un păcătos ca tine.

Mai e vreme!

Cronică rimată dedicată țărănilor muncitori: Mușat, Dumitru, Florea Găină, Ilie Buică, Dumitru Stuparu și alora din comuna Țigănești, raionul Alexandria, care tărăgănează însămînțările.

Bate soarele în geamuri,
Crapă mugurii pe ramuri,
Micii zburdă, țincii-aleargă,
Zarea-n chiote s-o spargă.
Numai el, pe prispa casei,
Stă, așa, de lemn-Tănase.
De-l întreb de ce nu ară
Și nu iese-n cîmp afară,
Sau de ce se lenevește
Tace... pește!

Dar, fișneț ca o suveică
Sare-apoi ca ars, și-ți strigă:
— Mie-mi dai tu lecții, neică?
Mai mîncă mămăligă!

Eu din moși-strămoși mă știr
Că-s plugar din tată-n fiu
lute, ca argintul viu.
Nimeni nu mă-nțrece-n sat
La arat și-nsămînțat.

Ș-apoi, graba
Strică treaba!
Pin-la toamnă, mai e vreme.
Nu te teme!
Mai tîrziu, rămîn eu singur,
Însă-atuncea merg la sigur.
Dacă vreau, eu pot să ies
Chiar de-a dreptul la... cules.

La cules? Ce strașnic vere!
Să culegi... întîrziere!

Și tot sînd de lemn-Tănase
Tot așa, pe prispa casei,
Numai ce-l aud că strigă:

— Măi nevastă, gata-ți ciorba?
Nici n-ai pus de mămăligă?

— Ei, bărbate! Lasă vorba,
Doar acu' spuseși tu singur
Că la urmă, mergi la sigur.

Ș-apoi, graba
Strică treaba.
Pin-la toamnă — nu te teme
Mai e vreme!

Ce-ți mai trebuie mîncare?
Mergi de-a dreptul la... cu'care!
P. TELEMAN